

„Rais'k'wad fortad farjatsed
„Maljalt leivaraasut'õ?“

lau tõnud ol mõns.

Ömblit warfi wabandama :

„„Sest ei ole poistel sūud,

„„Pean töeks tunnistama,

„„Kuidas osjad seiš'wad nūud :

„„Kül naad mõnda püssiwad,

„„Linnupojad forjawad.

„„Üsna kimbus waesed mehed

„„Köige oma leivaga :

„„Mits sa teed, jo fuju läb'õ

„„Jäima leiva lauata?

„„Vole kohta paigalist,

„„Kus wöiffs sua rahulist!“

Kahle suuga liitis Jumal :

„„Qaat' se on la mehe jut,

„„Aga sipelgas, sa rumal,

„„Dled waled ráäkinud ;

„„Mits sa turjast südamest

„„Wihkad suuta ligimeist?

„No, no petja, katusu katusu,

„„Pekja sünib laimoja!“

Andis kepiqa tall' matsu ; —

Taewast maha murinal ; —

Selg, oh kallis inime,

Nagu aetud poolele.

Üga ömblikut, et häästi

Töt ta wöritis tunnistu,

Käskis Jumal hiljukesti

Taewast maha kõriga,

Rönda wiisi peasis ta

Üsna tetwe nahaga.

Köis jái taale töe täheks,

Ct ta alla, ülesse,

Kuhu ammet kutsub, läheks ; —

Sipelgas jái poolele, —

Mine, waata elajat,

Pea perse jámedad.

Jaa petja kutsikale

Caagu oma nahatäis ;